

Włochy w drodze ustawy finansowej na 2008 r. usiłowały jedynie dodatkowo dofinansować przeznaczoną dla przemysłu stoczniowego pomoc przewidzianą już w ustawie finansowej na 2004 r. oraz w dekreście ministerialnym z dnia 2.2.2004 r., zatwierdzoną już przez Komisję na podstawie rozporządzenia (WE) 1177/2002⁽³⁾ (rozporządzenia o mechanizmach obronnych dla sektora stoczniowego), nie zmieniając przy tym warunków udzielenia samej pomocy, a także będących jej beneficjentami przedsiębiorstw oraz rodzajów umów, na podstawie których przedsiębiorstwa te mogły korzystać z tej pomocy. Przeznaczone na tą pomoc środki zostały zaś wyczerpane ze względu na złożenie w jej przedmiocie większej ilości wniosków niż to początkowo przewidywano. Ze względu na charakterystyczną strukturę tej pomocy nie jest możliwe określenie z góry jej łącznej kwoty; dlatego, choć przyznano na nią dodatkowe środki, nie może to pociągać za sobą istotnej zmiany już zatwierdzonej pomocy, czyli istnienia nowej pomocy. Nie uwzględniając tego wszystkiego Sąd popełnił błąd.

Zarzut drugi. Naruszenie art. 2, 3, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1177/2002.

Komisja przyjęła, iż ustawa finansowa na 2008 r. wprowadza nową pomoc ze względu na to, że system ustanowiony w rozporządzeniu o mechanizmach obronnych dla sektora stoczniowego utracił moc wiążącą w dniu 31 marca 2005 r. i nie obowiązywał już po tej dacie. Twierdzenie to jest błędne ze względu na to, że data ta oznaczała jedynie ostateczny termin na podpisanie umów na budowę statków, które mogły być subwencjonowane; to samo rozporządzenie przewidywało jednak następnie, że pomoc będzie przyznawana przedsiębiorstwom, które dostarczyły przewidziane w umowach statki w ciągu trzech lat od ich zawarcia (a który to okres może jeszcze raz zostać przedłużony o kolejne trzy lata). Dlatego rozporządzenie mogło mieć zastosowanie do tego rodzaju umów co najmniej do dnia 31 marca 2008 r. Ustawa finansowa na 2008 r., zatwierdzona w dniu 24.12.2007 r., jest w istocie środkiem wykonawczym rozporządzenia i umożliwia wypłatę pomocy przewidzianej w umowach zawartych przed dniem 31 marca 2005 r. Podstawą prawną tej ustawy finansowej na 2008 r. było jednak rozporządzenie o mechanizmach obronnych dla sektora stoczniowego, które Komisja musiała zastosować zatwierdzając tą pomoc. Sąd popełnił błąd uznając, że począwszy od dnia 31 marca 2005 r. Komisja nie miała już żadnych uprawnień do oceny środków związanych z sektorem stoczniowym na podstawie rozporządzenia o mechanizmach obronnych dla sektora stoczniowego, także w sytuacji, gdy środki te dotyczyły umów zawartych przed dniem 31 marca 2005 r.

Zarzut trzeci. Naruszenie art. 87 ust. 2 i 3 oraz art. 88 ust. 3 WE. Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na brak uzasadnienia (art. 253 WE).

Komisja uznała, że nie ma takiego postanowienia traktatowego czy też innej normy prawnej, na podstawie której pomoc, o której mowa w ustawie finansowej na 2008 r., może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. W ten sposób instytucja ta popełniła błąd, ponieważ ze względu na to, że podstawową kwestią była tu ochrona wspólnotowego przemysłu stoczniowego przed dumpingiem ze strony Korei, zastosowanie w tej sytuacji mogą znajdować art. 87 ust. 3 lit. b) WE (ważne projekty stanowiące przedmiot wspólnotowego zainteresowania) lub też art. 87 ust. 3 lit. c) WE (pomoc przeznaczona na rozwój danego sektora gospodarki), a w każdym razie — zasada proporcjonalności: wspieranie tylko niektórych umów ze względu na to, że alokowane środki zostały już wyczerpane, stanowiłoby w istocie nieproporcjonalny środek służący

ochronie finansów publicznych, który mógłby pociągnąć poważne zakłócenie konkurencji między przedsiębiorstwami sektora stoczniowego. Komisja nie wzięła zaś pod uwagę żadnego z tych powodów, mogących uzasadnić uchylenie zakazu udzielania pomocy państwa. Sąd popełnił błąd uznając, że Włochy nie przedstawiły żadnego uzasadnienia uchylenia tego zakazu, nie biorąc przy tym pod uwagę nierównego traktowania oraz zakłócenia konkurencji, do których by doszło, gdyby pomoc została przyznana pewnym przedsiębiorstwom, a odmówiono by jej innym, znajdującym się w tej samej sytuacji. Sąd popełnił więc błąd uznając, że Komisja wystarczająco uzasadniła swą decyzję w tym względzie.

Zarzut czwarty. Naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz równego traktowania (niedyskryminacji).

Po zatwierdzeniu przez Komisję pomocy przewidzianej w dekreście ministerialnym z dnia 2.2.2004 r. powstały uzasadnione oczekiwania co do tego, że zatwierdzona zostanie również ustawa, której jedynym celem była alokacja dodatkowych środków na finansowanie tego samego systemu pomocy. Zasada równego traktowania (niedyskryminacji) również wymaga zastosowania takiego podejścia ze względu na to, że w momencie wyczerpania się środków finansowych okazało się, iż tylko niektóre podmioty gospodarcze otrzymały pomoc, a inne, znajdujące się w identycznej sytuacji, jej nie otrzymały. Sąd popełnił błąd uznając, że Włochy i inne podmioty, których dotyczyła decyzja zatwierdzająca z 2004 r., doskonale wiedziały o tym, iż ta decyzja określała pułap pomocy, jaka mogła zostać przyznana, do kwoty 10 mln EUR. Istniały bowiem uzasadnione oczekiwania co do tego, że wszystkie podmioty uprawnione będą mogły tą pomoc otrzymać.

(¹) Dz.U. L 83, s. 1

(²) Dz.U. L 140, s. 1

(³) Dz.U. L 172, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (siódmej izby) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-55/08, Union of European Football Associations (UEFA) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Union of European Football Associations (UEFA)

(Sprawa C-201/11 P)

(2011/C 204/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Union of European Football Associations (Zrzeszenie Europejskich Związków Piłki Nożnej, UEFA) (przedstawiciele: D. Anderson QC, D. Piccinin, barrister, B. Keane, solicitor, T. McQuail, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie żąda uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu, któremu zarzuca:

- błędne zastosowanie przepisów dyrektywy 89/552⁽¹⁾ zarówno w zakresie wymogu jasności i przejrzystości, jak też w zakresie uznania mistrzostw Europy w piłce nożnej za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa;
- błędne zastosowanie postanowień traktatu dotyczących konkurencji;

- c) błędne zastosowanie postanowień traktatu dotyczących swobody świadczenia usług oraz zasady proporcjonalności;
- d) naruszenie prawa własności przysługującego związkowi UEFA;
- e) naruszenie prawa polegające na stwierdzeniu, że zaskarżona decyzja została dostatecznie uzasadniona w zakresie: i) uznania mistrzostw Europy w piłce nożnej za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa; ii) konkurencji; iii) swobody świadczenia usług; iv) praw własności.

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 6, t. 1, s. 224).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do 124/07 Siemens AG Österreich i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 maja 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-231/11 P)

(2011/C 204/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Antoniadis, R. Sauer, N. von Lingen, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA, Nuova Magrini Galileo SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

Komisja wnosi,

po pierwsze, tytułem żądania głównego,

- o uchylenie pkt 2 sentencji wyroku Sądu z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07, w zakresie w jakim opiera się on na ustaleniu Sądu przyjętym w pkt 157 zaskarżonego wyroku, iż Komisja jest zobowiązana do wskazania każdorazowego udziału poszczególnych spółek w kwotach, które zostały określone wobec nich jako dłużników solidarnych;
- o uchylenie pkt 3 sentencji wyroku Sądu z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do

T-124/07, w zakresie w jakim Sąd zgodnie ze stwierdzeniami w pkt 158 w związku z pkt 245, 247, 262 i 263 zaskarżonego wyroku ustala na nowo grzywny wraz ze wskazaniem udziału w kwocie grzywny, którzy przypada na każdą poszczególną spółkę;

po drugie, posiłkowo,

- o uchylenie wyroku Sądu z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07, w zakresie w jakim nakłada na Komisję zgodnie z pkt 157 zaskarżonego wyroku obowiązek wskazania każdorazowego udziału poszczególnych spółek w kwotach, które zostały określone wobec nich jako dłużników solidarnych;
- o uchylenie wyroku z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07, w zakresie w jakim określa w pkt 245, 247, 262 i 263 wyroku udział w kwocie grzywny, który przypada na każdą poszczególną spółkę, i przez to zmienia decyzję Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (C(2006) 6762 wersja ostateczna) w sprawie COMP/38.899 — *Rozdzielnice z izolacją gazową*;

po trzecie,

- oddalenie skarg w sprawach T-122/07, T-123/07 i T-124/07 w zakresie żądanego stwierdzenia nieważności art. 2 lit. j), k), i l) decyzji K(2006) 6762 wersja ostateczna;

po czwarte,

- o obciążenie drugiej strony postępowania i skarżących kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Nałożony na Komisję obowiązek ustalenia indywidualnych zakresów odpowiedzialności w stosunku między dłużnikami solidarnymi nie uwzględnia ograniczeń uprawnień i obowiązków przyznanych Komisji na mocy art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i ingeruje w krajowe porządki prawne. Te uprawnienia i obowiązki obejmują stosunek na zewnątrz, tzn. nałożenie grzywien i ewentualnie określenia solidarnej odpowiedzialności adresatów decyzji. Wynikający z ustalenia odpowiedzialności solidarnej stosunek wewnętrzny między dłużnikami solidarnymi wraz z ewentualnymi roszczeniami regresowymi między nimi podlega natomiast co do zasady prawu państw członkowskich.
- 2) Sąd przekroczył granice swojego nieograniczonego prawa orzekania, ustalając w sposób wiążący zakresy odpowiedzialności w stosunkach wewnętrznych w kontekście ewentualnych roszczeń regresowych przed sądami krajowymi.